

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Ing. Petra Šuránka a Mgr. Josefa Straky ve věci

žalobkyně: **JUDr. S. R.**
bytem x
zastoupena advokátem JUDr. Michalem Bernardem, Ph.D.
sídlem Příběnická 1908/12, 390 01 Tábor

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

za účasti: 1) **Mgr. M. T.**
2) **Mgr. D. T.**
oba bytem x
oba zastoupeni advokátem Mgr. Markem Švehlíkem
sídlem Purkyňova 74/2, 110 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 2. 2017, sp. zn. SZ 189051/2016/KUSK
REG/PZ

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

III. Žádná z osob zúčastněných na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu K. (dále jen „stavební úřad K.“) ze dne 3. 10. 2016, č. j. 6673/2016 (dále též jen „rozhodnutí prvního stupně“), kterým bylo osobám zúčastněným na řízení 1) a 2) uděleno dodatečné stavební povolení na změnu dokončené stavby bazénu a skladu na pozemku parc. č. x v k. ú. R. u P. (dále též „dodatečně povolená stavba“). Z obsahu napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalobkyně v průběhu odvolacího i prvostupňového řízení uplatňovala řadu námitek proti realizaci dodatečně povolené stavby, jejichž těžištěm byl nesouhlas žalobkyně s dokončením a užíváním dodatečně povolené stavby osobami zúčastněnými na řízení, jež jsou stavebníci a zároveň sousedé žalobkyně (coby vlastníci sousední nemovitosti), přičemž žalovaný shodně se stavebním úřadem K. shledal námitky žalobkyně nedůvodnými a naopak neshledal žádný rozpor s podmínkami dle § 129 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění zákona č. 257/2013 Sb., (dále jen „stavební zákon“).

II. Obsah žaloby

2. Žalobkyně předně namítala, že žalobou napadeným rozhodnutím ve spojení s rozhodnutím prvního stupně byl osobám zúčastněným na řízení ve skutečnosti povolen jiný záměr, než jaký hodlaly realizovat doopravdy. Dle žalobkyně totiž osoby zúčastněné na řízení od samého počátku zamýšlely provést přístavbu svého rodinného domu, zvolily však tzv. „salámovou metodu“, takže si nechaly nejprve povolit samostatně stojící stavbu bazénu a skladu, avšak v rozporu se stavebním povolením ji začaly provádět jako faktickou přístavbu domu, a následně si tyto nepovolené stavební úpravy nechaly dodatečně povolit, přičemž žalovaný i stavební úřad tuto metodu připustili. V souvislosti s tím žalobkyně podrobně vylíčila vývoj celé kauzy, na jejímž počátku stavební úřad při Městském úřadu v R. (dále jen „stavební úřad R.“) svým rozhodnutím ze dne 3. 5. 2011 pod č. j. MURO 1371/2011 vydal osobám zúčastněným stavební povolení na stavbu bazénu a skladu (dále jen „stavební povolení z roku 2011“). Tato stavba byla pro žalobkyni přijatelná, nicméně osoby zúčastněné později požádaly o změnu této stavby před jejím dokončením, s čímž žalobkyně již nesouhlasila, neboť byla přesvědčena, že osoby zúčastněné ve skutečnosti provádějí jinou stavbu, než která jim byla povolena. Jelikož stavební úřad R. toto odmítl přiznat, vznesla žalobkyně námitku podjatosti, čímž se věc přenesla na stavební úřad stavební úřad K.. Ten vůči osobám zúčastněným zahájil řízení o odstranění stavby, kterou následně dodatečně povolil, avšak žalovaný toto rozhodnutí zrušil, neboť se dle žalobkyně ztotožnil s jejími odvolacími námitkami, že stavební záměr osob zúčastněných je ve skutečnosti přístavbou. Navzdory tomuto závaznému právnímu názoru žalovaného však stavební úřad K. stavbu znovu dodatečně povolil, což žalovaný vydáním napadeného rozhodnutí překvapivě povolil a vůbec se nevypořádal s námitkami

žalobkyně, že jde o realizaci tzv. „salámové metody“. Zde žalobkyně odkázala na projektovou dokumentaci a podrobně popsala technické detaily dodatečně povolené stavby, jejíž projektované části nasvědčují tomu, že se zde bude nacházet soubor obytných místností (jako například „pracovna“, „galerie“, „panic room“) včetně podsklepené části, rozvody vody, odpadu a energií budou provozně propojeny s rodinným domem. Tímto jsou dle žalobkyně dány znaky přístavby ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 72/2006 – 83. S touto klíčovou námitkou se však žalovaný ani stavební úřad K. věcně vůbec nevyrovnali.

3. Žalobkyně dále namítala porušení zásady legitimního očekávání, které spatřovala právě v tom, že na samém počátku udělila souhlas ke stavbě zcela odlišné, než která byla napadeným rozhodnutím ve spojení s rozhodnutím prvního stupně.
4. Žalobkyně namítala též nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů, které spatřovala především v nedostatečném vypořádání svých odvolacích námitek. Předmětem jedné z nich byla již zmiňovaná skutečnost, že realizovaná stavba je fakticky něčím zcela odlišným, než co bylo předmětem dodatečného povolení, přičemž žalovaný tuto odvolací námitku vypořádal zcela nedostatečně. Za nedostatečně vypořádané žalobkyně považovala rovněž své odvolací námitky brojící proti umístění strojovny bazénu v rozporu s původním stavebním povolením z roku 2011, proti zásahu do pohody bydlení a proti riziku možnosti přechodu na balkon žalobkyně. Zcela bez povšimnutí ponechal žalovaný námitky brojící proti imisím nadlimitních vibrací z provozu vzduchotechniky, imisím zápachu bazénové chemie a možnosti snížení tržní hodnoty bydlení.
5. Podle žalobkyně rovněž nebyly dostatečně zjištěny vlivy možných vibrací z ventilátoru strojovny bazénu. Výsledky měření zachycené v protokolu Akustického centra ze dne 18. 2. 2016 žalobkyně označila za nezákonně získaný důkaz, neboť z popisu měření i grafického znázornění dovodila, že došlo k nepovolenému vstupu cizích osob a umístění měřicí jednotky na střechu domu žalobkyně. Tento nezákonný postup zpracovatele dle mínění žalobkyně zpochybňuje objektivitu výsledků jeho měření. Tyto výsledky žalobkyně zpochybnila též věcně, neboť bylo prováděno pouze po dobu 1,5 hodiny a nezabývalo se započtením korekce pro tónovou složku ve smyslu § 2 písm. b) ve spojení s § 12 odst. 3 nařízení vlády č. 272/2011 Sb., o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací, ve znění nařízení č. 217/2016 Sb. (dále jen „prováděcí nařízení k limitům hluku“), neboť dle žalobkyně uplatnění korekce pro tónovou složku jasně připadá do úvahy.
6. Žalobkyně rovněž namítala nedostatečné vypořádání otázky možného obtěžování pohledem. Dle žalobkyně má střecha dodatečně povolené stavby tvar střechy pochozí, avšak žalovaný i stavební úřad K. nesprávně vyhodnotili, že o pochozí střechu nejde. Tento závěr učinily správní orgány i navzdory tomu, že střecha dodatečně povolené stavby je ozelenělá, a tedy je povinností osob zúčastněných tuto zeleň udržovat (zalévat či jinak obhospodařovat), což připustily i správní orgány, ale přesto střechu za pochozí nepovažovaly. V důsledku tohoto pochybení umožnily správní orgány zásah do pohody bydlení žalobkyně, která tak může být obtěžována neustálým pohledem osob zúčastněných do její zahrady. Žalobkyně nesouhlasila se závěrem žalovaného, že současný stav zabezpečuje jí i osobám

zúčastněným rovnou míru soukromí, naopak zdůraznila, že nová stavba má střechu nad její zahradou s výborným rozhledem i po sousedních zahradách, zatímco ona ani ostatní sousedé do zahrady osob zúčastněných nevidí.

7. Žalobkyně dále upozornila, že napadené rozhodnutí ve spojení s rozhodnutím prvního stupně je ve vzájemném rozporu s původním stavebním povolením z roku 2011. To totiž podmiňovalo umístění strojovny vzduchotechniky a technologie bazénu do jihovýchodního rohu domu č. p. x, avšak prvostupňové rozhodnutí toto umístění situovalo do prostoru suterénu dodatečně povolené stavby. V důsledku toho žalobkyně vyslovila obavu z hlukové zátěže a vibrací, avšak stavební úřad K. tuto námitku zamítl s tím, že neobsahovala žádný důvod dotčení umístěním vzduchotechniky na střechu. Když žalobkyně toto nedostatečné vypořádání později namítala v odvolání, tak žalovaný v napadeném rozhodnutí zcela nepravdivě uvedl, že stavební úřad K. se s námitkou brojící proti obtěžování hlukem náležitě vypořádal, neboť si pro její posouzení vyžádal od osob zúčastněných doložení měření hluku. Žalobkyně má tedy za to, že napadené rozhodnutí i rozhodnutí prvního stupně jsou v rozporu se stavebním povolením z roku 2011, neboť nerespektují jeho závaznou podmínku o způsobu umístění vzduchotechniky a technologie bazénu, a zároveň se ani nevypořádávají s námitkou žalobkyně poukazující na uvedený rozpor.
8. Žalobkyně namítala též nemožnost účastnit se místního šetření, které stavební úřad nařídil na 27. 11. 2014. V důsledku nepřipuštění k místnímu šetření tak ve skutečnosti nikdy neviděla stavbu, která byla předmětem řízení, čímž došlo k zásadnímu porušení jejích procesních práv. Dle žalobkyně stavební úřad K. odůvodnil nepřizvání účastníků k místnímu šetření tím, že osoby zúčastněné s tím nesouhlasily, a když toto žalobkyně napadla v odvolání, tak ji žalovaný nařkl z neznalosti ustanovení § 172 stavebního zákona, které však na danou věc vůbec nedopadá. Žalobkyně má naopak za to, že rozhodl-li se stavební úřad K. konat místní šetření, pak na něm musel umožnit přítomnosti ostatních účastníků řízení, jinak jim neumožňuje rovné uplatňování jejich procesních práv ve smyslu § 7 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobkyně

9. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě předně rozporoval námitku žalobkyně, že by napadeným rozhodnutím došlo k dodatečnému povolení jiné stavby, než kterou osoby zúčastněné na řízení provádějí. Připustil, že v průběhu řízení zprvu sdílel obavy žalobkyně o propojení stavby s původním rodinným domem, a proto stavebnímu úřadu K. poprvé vrátil věc k novému projednání, nicméně v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí již bylo zřejmé, že k žalobkyní avizovanému propojení nedošlo. Dle žalovaného by osoba znalá problematiky nemohla k takovému závěru dospět a argumentace žalobkyně tak ztrácí smysl. Žalovaný rovněž nesouhlasil s namítaným porušením legitimního očekávání, neboť osoby zúčastněné postupně odstranily nejasnosti v projektové dokumentaci a uvedly vše do souladu s prováděcími předpisy, proto bylo možno očekávat vydání dodatečného povolení. Žalovaný zdůraznil, že předmětem dodatečného povolení byla právě nepovolená rozdílnost mezi skutečně provedeným a původně

povoleným. Z tohoto důvodu nesouhlasil s žalobkyní tvrzeným nesouladem mezi staršími a novějšími rozhodnutími. Žalovaný se neztotožnil ani s názorem žalobkyně o nedostatečném odůvodnění napadeného rozhodnutí, naopak poukázal na to, že v řízení byla vypořádávána většina žalobkyniných námitek i přesto, že většina z nich směřovala do řádně povolené stavby a nikoliv do její nepovolené části. Dle žalovaného si žalobkyně patrně vůbec neuvědomovala, že cca 90% stavby bylo pravomocně povoleno a že jedinou registrovatelnou reálnou změnou je prodloužení stavby o 1,045 metrů. Za absurdní žalovaný označil úvahu žalobkyně o pobytu osob zúčastněných na nepochozí střeše, kdy již ze samotného popisu podaného žalobkyní je zřejmé, jak by podobné chování bylo komplikované. Žalovaný se rovněž vyjádřil k otázce případného obtěžování hlukem v důsledku provozu vzduchotechniky bazénu. Konstatoval, že osoby zúčastněné doložily výsledky měření hluchnosti, a jelikož žalobkyně nevyhověla jejich žádosti o umožnění vstupu na svůj pozemek, proběhlo měření na hranici pozemku. Dále připomněl, že v řízení o dodatečném povolení stavby mohou účastníci uplatňovat námitky v rozsahu dotčení svých vlastnických práv, což však není případ žalobkyně, neboť dodatečně povolovaná stavba se nedotýká žádné stavby na jejím pozemku. Aby bylo možno na pozemku žalobkyně pocítit nějaké vibrace, muselo by se jednat o velmi výkonné zařízení, se kterým však předložená projektová dokumentace rozhodně nepočítá. Obavy žalobkyně by byly pochopitelné v případě výrobního areálu s lisovacími stroji, avšak nikoliv v případě technologie rodinného bazénu umístěné do suterénu. Právo účastníků namítat dotčení svých vlastnických práv nelze směřovat s právem rozhodovat o stavbách na cizích pozemcích. Žalovaný nepovažoval za důvodný ani nárok žalobkyně účastnit se místního šetření, neboť stavební zákon nezakládá právo účastníků vstupovat na cizí pozemek. Polemizoval také s představou žalobkyně o rozsahu uplatnění jejích procesních práv, neboť možnost vznášet námitky v rozsahu dotčení vlastnických práv lze vztahovat pouze na problémy vnímané účastníkem při běžném užívání jeho pozemku či stavby, a nikoliv ve vztahu ke skutečnostem, které účastník jako vlastník sousedního pozemku nevidí, neslyší, necítí nebo nezná. S ohledem na uvedené žalovaný navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

10. Na vyjádření žalovaného reagovala žalobkyně replikou, ve které se ohradila proti jeho způsobu argumentace. Připomněla, že proti stavbě povolené stavebním povolením z roku 2011 skutečně nebrojila, avšak svůj postoj přehodnotila právě kvůli pozdějšímu chování správních orgánů obou stupňů a osob zúčastněných, jimiž byla uvedena omyl, neboť záměrem osob zúčastněných bylo od počátku kromě realizace stavby bazénu též jeho propojení se stávajícím rodinným domem č. p. x a především rozšíření obytných a dalších místností v původním domě formou přístavby, což vyšlo najevo v době výstavby, která započala vybudováním sklepních prostor, které nebyly předmětem povolení. S odkazem na podstatné části své žaloby a zdůraznila, že žalovaný zcela nedostatečně odůvodnil svůj závěr o tom, proč dodatečně povolená stavba nemůže být považována za přístavbu. S ohledem na charakter stavby tak žalobkyně nemůže změnu stavby vnímat pouze jako změnu délky stavby o 1,045 metrů, jak tvrdil žalovaný ve svém vyjádření. Dle žalobkyně dostatečně nereagoval ani na její námitky o nedostatečném měření hluku, přičemž zdůraznila, že na hranici s jejím pozemkem takové měření nikdy provedeno nebylo. Žalovaným zdůrazňované omezení námitek na skutečnosti související s dotčením

práv vlastníka nejsou dle žalobkyně na místě, neboť právě správní orgány obou stupňů umožněním realizace stavby způsobily, že žalobkyně soukromí nemá. Žalobkyně se dále ohradila proti způsobu, jakým si žalovaný vyložil její námitky brojící proti rozdílnému umístění strojovny bazénu oproti podmínkám stavebního povolení z roku 2011, neboť v rozhodnutí prvního stupně zmínka o umístění zcela chybí. Právě vyjádření stavebního úřadu K. k této otázce považuje žalobkyně za rozporné a následné vypořádání její námitky proti tomuto vyjádření považuje za nepřezkoumatelné. Žalobkyně rovněž nesouhlasila s žalovaným uváděnou interpretací ustanovení § 172 stavebního zákona, které dle žalobkyně upravuje pouze pravomoci úředníků a nedopadá na úpravu místního šetření, u kterého musí být přítomnost ostatních účastníků umožněna. V podrobnostech odkázala na znění své žaloby.

IV. Stanovisko osob zúčastněných na řízení

11. Osoby zúčastněné na řízení 1) a 2) podaly k žalobě společné vyjádření. Žalobu shledaly za zcela nedůvodnou a námitky žalobkyně označily s poukazem na jejich nepravdivost či zkreslenost za účelové až šikanózní. Dle jejich názoru žalobkyně podáním žaloby nesleduje snahu zhojit nezákonné rozhodování správního orgánu, ale pouze se snaží zabránit osobám zúčastněným dokončit jejich stavební záměr. Dle osob zúčastněných žalobkyně zcela pominula, že rozhodující část dodatečně povolené stavby byla povolena již stavebním povolením z roku 2011, avšak předmětem žalobou napadeného rozhodnutí ve spojení s rozhodnutím prvního stupně jsou jen určité změny malého rozsahu. Žalobní námitky přitom směřují vůči vlastnostem a parametrům stavby povolované již v roce 2011, kde byl také prostor pro nyní vznášené námitky žalobkyně. Osoby zúčastněné rovněž upozornily, že podstatná část námitky žalobkyně se vůbec nevztahuje k záležitostem, kterými by bylo dotčeno její vlastnické právo, navíc zde ve smyslu § 114 odst. 1 stavebního zákona platí i omezení vznášet námitky pouze proti projektové dokumentaci, způsobu provádění a užívání stavby, což však žalobkyně ignoruje a námitky překračující tento rozsah nadále vznáší.
12. Osoby zúčastněné dále oponovaly žalobní námitce, že dodatečně povolovaná stavba je ve skutečnosti přístavbou jejich rodinného domu. Od počátku byla koncipována jako samostatná stavba určená k provozování sportovní a skladovací aktivity, takto byla i v roce 2011 povolena a naposledy vydaným dodatečným povolením nedošlo v tomto směru k žádné změně. Osoby zúčastněné poukázaly na obsah projektové dokumentace, ze které nelze nijak dovodit, že by se jednalo o stavbu uzpůsobenou k bydlení, ani že by se jednalo o stavbu jakkoli provozně propojenou se stavbou rodinného domu. To nelze dovodit ani z žalobkyní připomínaného napojení elektrických, vodovodních a odpadových rozvodů, neboť v praxi se běžně vyskytují rozvodová napojení mezi rodinnými domy a souvisejícími stavbami garáží, skladů či bazénů, aniž by tyto stavby byly považovány za přístavby. Ostatně i ve stavebním povolení z roku 2011 bylo stanoveno, že vytápění bazénu bude realizováno z původního rodinného domu, ačkoliv tehdy žalobkyni nenapadlo namítat, že by se mělo jednat o přístavbu. Z projektové dokumentace rovněž vyplývá, že mezi rodinným domem a dodatečně povolenou stavbou neexistuje žádný otvor umožňující provozní propojení obou objektů. Na střechu lze vstoupit leda přístavením žebříku, naproti tomu okna rodinnému domu nejsou k volnému

přístupu na střechu vůbec přizpůsobena. Osoby zúčastněné proto vyjádřily přesvědčení, že žalovaný i stavební úřad K. zjistili skutečný stav věci a odůvodnění jejich rozhodnutí jsou dostatečná. V této souvislosti osoby zúčastněné citovaly části odůvodnění rozhodnutí obou správních orgánů, z nichž dovozovaly dostatečný způsob vypořádání žalobkyniných námitek.

13. Osoby zúčastněné rovněž nesouhlasily s namítanou nepřezkoumatelností žalobou napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Opětovně citovaly úseky odůvodnění napadeného rozhodnutí, v nichž dle jejich názoru byly námitky žalobkyně vypořádány. Navíc některá podání žalobkyně ani nešlo s ohledem na jejich formulační nejednoznačnost považovat za plnohodnotné námitky. Naopak jiné námitky žalobkyně se týkaly záležitostí vyřešených již v rámci stavebního povolení z roku 2011, případně vůbec nesouvisely s dotčením vlastnických práv žalobkyně.
14. Osoby zúčastněné se dále vyjádřily k provedenému měření hluku, které ve fázi stavebního řízení u stavby takto malého rozsahu považovaly za nadstandartní a jako projev dobré vůle vůči požadavkům žalobkyně, aby jí bylo dokázáno, že se nemusí žádné hlučnosti obávat. Nedůvodnost jejich obav z obtěžování hlukem je navíc umocněna tím, že žalobkyně si v okamžiku podání žaloby vůbec nebyla vědoma, že stavba je již řádně a v souladu s právními předpisy po nějakou dobu užívána. Samotné měření nechaly osoby zúčastněné provést certifikovaným subjektem, a to bez jakéhokoliv nepovoleného vstupu na pozemek žalobkyně či umístování jednotek na její pozemek. Tvrzení žalobkyně o údajné nezákonnosti procesu měření je proto pro osoby zúčastněné na řízení překvapivé, navíc žalobkyně se ve svém odvolání o nezákonnosti měření vůbec nezmiňovala a poprvé toto namítla až v žalobě. Osoby zúčastněné dále připomněly, že zařízení vzduchotechniky a technologie bazénu není umístěno na střeše, ale v suterénu, a součástí této technologie jsou i tlumiče hluku.
15. K žalobkyní namítanému riziku obtěžování pohledem z pochozí střechy osoby zúčastněné opět odkázaly na způsob vypořádání této námítky žalovaným, současně znovu připomněly, že střecha stavby již byla povolena stavebním povolením z roku 2011 a naopak nebyla předmětem dodatečně povolovaných změn.
16. Osoby zúčastněné rozporovaly též žalobkyní namítané odepření účasti na místním šetření, neboť žalobkyně se v minulosti nejméně dvakrát zúčastnila obhlídky na jejich pozemku, záznamy o tom jsou součástí správního spisu. Žalobkyně navíc tuto námitku vznesla poprvé až v odvolacím řízení, a nikoliv v rozhodném okamžiku, kdy měla být její účast projednávána, což rovněž svědčí o účelovosti její námítky. Osoby zúčastněné připomněly, že právě žalobkyně vycházela na svou pochozí střechu na hranici pozemků a fotografovala přitom činnost na pozemku osob zúčastněných, pořízené fotografie pak předávala třetím osobám.
17. Osoby zúčastněné v závěru svého vyjádření shrnuly dosavadní vývoj celého případu, přičemž se snažily vysvětlit, že žalobkyně vůči nim od počátku zaujímá takřka nepřátelský postoj spočívající v intenzivním sledování jejich aktivit a podávání různých stížností adresovaných různým institucím. Na smírné návrhy osob zúčastněných nereaguje. S ohledem na uvedené navrhy, aby žaloba byla zamítnuta, a aby jim byla přiznána náhrada nákladů řízení.

VII. Podmínky řízení

18. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a obsahuje všechny formální náležitosti na ně kladené. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného [§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
19. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání. Žalovaný se k výzvě soudu, zda souhlasí s rozhodnutím bez nařízení jednání, nevyjádřil, jeho souhlas s tímto postupem se tedy presumuje (§ 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s.). Žalobkyně na nařízení jednání původně trvala, nicméně ve svém vyjádření ze dne 9. 4. 2020 sdělila, že na svém požadavku na nařízení ústního jednání netrvá a souhlasí s rozhodnutím bez nařízení jednání. Soud zároveň nepovažoval za nezbytné jednání nařizovat, neboť rozhodné skutečnosti jsou zjištělné z obsahu předloženého správního spisu.

VI. Skutková zjištění z obsahu správního spisu

20. Z předloženého správního spisu soud zjistil následující relevantní skutečnosti:
21. Na základě žádosti osob zúčastněných bylo vydáno rozhodnutí ze dne 3. 5. 2011, č. j. MURO 1371/2011 („stavební povolení z roku 2011“), jímž byla na pozemcích parc. č. x a x v k. ú. R. u P. (vlastněných v rámci SJM osobami zúčastněnými) povolena stavba objektu přízemní bazénové haly s rovnou střechou, ze které měly být vedeny rozvody klimatizace, topení a bazénového potrubí do rodinného domu č. p. x, přičemž část této stavby tvořící sklad měla být vybudována na místě stávající kolny. Součástí výroku stavebního povolení z roku 2011 bylo též vyhovění námitkám žalobkyně, že výkopové a demoliční práce budou prováděny tak, aby nedošlo k poškození stavby na jejím pozemku, dále že stavebník nebude vstupovat na cizí pozemky a nezničí je zeminou, a dále že technologie bazénu a nuceného odvětrání bude umístěna v kanálku a vyvedena do suterénu rodinného domu č. p. x, na který bude napojeno též vytápění. Stavební povolení z roku 2011 nabylo dne 25. 8. 2011 právní moci.
22. Dne 18. 4. 2012 podaly osoby zúčastněné žádost o povolení změny stavby před dokončením, předložený projekt spočíval ve vytvoření napojovacího prostoru mezi stavbou rodinného domu č. p. x. Žalobkyně s tímto záměrem nesouhlasila, opakovaně zdůrazňovala, že záměr nelze posuzovat jako změnu stavby před dokončením, ale jako stavbu novou, dle jejího názoru navíc projektová dokumentace neobsahovala dostatečná opatření k zmezení škod na jejím pozemku. Paralelně s tímto řízením probíhala realizace projektu povoleného stavebním povolením z roku 2011, v rámci něhož stavební úřad R. nařídil osobám zúčastněným provedení zabezpečovacích prací, s čímž žalobkyně nesouhlasila, neboť měla za to, že nevyšlo dostatečně najevo, jaké práce měly být provedeny. Opakovaně se obracela na stavební úřad R. s žádostí o provedení stavební dozoru a prověření, zda nedošlo ke spáchání přestupku na úseku stavebního zákona, následně žádala o vydání rozhodnutí o zastavení stavby. Stavební úřad R. však

stížnosti žalobkyně neshledával jako důvodné, zpravidla právě s konstatováním, že stavba je prováděna v souladu s platným stavebním povolením z roku 2011, přičemž k požadavku na prověření přestupku opakovaně zdůrazňoval, že toto je řízení pouze mezi stavebníkem a úřadem bez účasti jiných osob. Mezi osobami zúčastněnými a žalobkyní (potažmo jejich zástupci) probíhala rovněž rozsáhlá korespondence, kdy osoby zúčastněné poukazovaly na havarijní stav žalobkyniny garáže přiléhající k jejich pozemku, rovněž žalobkyni vytýkaly focení jejich pozemku. Dne 15. 10. 2012 stavební úřad R. rozhodl o povolení změny stavby před dokončením, povolená změna spočívala mj. v propojení objektu bazénu se stávajícím rodinným domem, a to tak, že původně navržený instalační kanál měl být nahrazen instalační chodbou, technologie bazénu měla být nově umístěna do suterénu rodinného domu, současně mělo dojít k částečnému rozšíření stavebního objektu směrem do ulice a směrem do zahrady osob zúčastněných, a to bez jeho výškové změny. Toto rozhodnutí bylo na základě odvolání žalobkyně zrušeno žalovaným, který shledal, že rozsah změny stavby je neurčitý, neboť stavební úřad na jednu stranu vyzval osoby zúčastněné k doplnění neúplné projektové dokumentace, a i když nebylo zřejmé, zda k tomuto doplnění skutečně došlo, tak vydal povolení obsahující podmínku provést stavbu dle projektové dokumentace.

23. Po vrácení věci k dalšímu řízení stavební úřad R. vyzval osoby zúčastněné k odstranění vad žádosti tak, aby požádaly o vydání územního rozhodnutí a předložily k tomu příslušnou dokumentaci, což osoby zúčastněné následně učinily. V rámci řízení o této žádosti žalobkyně (zpravidla prostřednictvím svého tehdejšího zástupce JUDr. T.) opět uplatňovala řadu námitek, a to jak procesních, tak věcných, jimiž brojila zejména proti umístění vzduchotechniky na střeše bazénu, ozelenění střechy stavby bazénu a umístění dalších kamer na tuto stavbu. Stavební úřad R. dne 17. 7. 2013 vydal osobám zúčastněným společné územní rozhodnutí a stavební povolení, jehož předmětem bylo provozní a technologické propojení rodinného domu se stavbou bazénu. Toto rozhodnutí na základě odvolání žalobkyně a manželů S. (druhých sousedů osob zúčastněných) žalovaný svým rozhodnutím ze dne 18. 11. 2013 zrušil, a to jednak důvodu, že stavební úřad po obdržení žádosti osob zúčastněných o vydání společného územního rozhodnutí a stavebního povolení nepřistoupil k zastavení dosud neukončeného řízení o změně stavby po jejím dokončení, a dále z důvodu, že z obsahu spisu nebylo možno zjistit, zda probíhající stavební práce jsou ty, kterými je realizováno původní stavební povolení z roku 2011, nebo ty, které se týkaly již projednávané změny. S námitkami odvolatelů se však žalovaný věcně neztotožnil, byť stavebnímu úřadu vytkl, že se s některými z nich věcně nevypořádal.
24. Po vrácení věci k novému projednání obdržel žalovaný usnesení tajemníka Městského úřadu R. o vyloučení všech pracovníků činných v rámci agendy stavebního úřadu R.. Na základě toho žalovaný usnesením ze dne 27. 12. 2013 pověřil projednáním věci stavební úřad K.. Ten jednak rozhodnutím ze dne 18. 6. 2014 zamítl žádost osob zúčastněných o vydání společného územního rozhodnutí a stavebního povolení, a jednak usnesením z téhož zastavil řízení o změně stavby před jejím dokončením. Současně zahájil vůči osobám zúčastněným řízení o odstranění stavby v rozsahu této změny, neboť bylo zjištěno, že osoby zúčastněné tuto stavbu fakticky prováděly, ačkoliv neměly příslušný titul. Osoby zúčastněné proto dne 14. 7. 2014 podaly žádost o dodatečné povolení stavby. Paralelně s tím

bylo vůči osobám zúčastněným vedeno řízení o přestupku kvůli provádění nepovolené stavby, o jehož průběh a výsledek se žalobkyně zajímala, nicméně nebylo jí to umožněno s ohledem na to, že ve vztahu k přestupkovému řízení nebyla účastníkem. V rámci řízení o žádosti o dodatečné povolení stavby opět žalobkyně vznášela četné námitky, obsahově zpravidla obdobné jako v předchozích fázích řízení. Za pozornost stojí, že stavební úřad K. v průběhu tohoto řízení oslovil Krajskou hygienickou stanici Středočeského kraje (dále jen „KHS“) coby dotčený orgán, která dne 4. 8. 2014 vydala pod č. j. KHSSC 36939/2014 závazné stanovisko, v němž s odkazem na § 77 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví, ve znění zákona č. 329/2005 Sb. (dále jen „zákon o ochraně veřejného zdraví“) udělila souhlas s předloženým návrhem projektové dokumentace k projektu osob zúčastněných, s podmínkou, že nejpozději ke kolaudaci vyžaduje předložit výsledky měření skutečných hladin akustického tlaku A z provozu vzduchotechnické jednotky v chráněném venkovním prostoru (dále jen „závazné stanovisko KHS ze dne 4. 8. 2014“; k jeho významu viz bod 37 níže). Dne 27. 11. 2014 proběhlo jednání spojené s kontrolní prohlídkou stavby. Z obsahu protokolu pořízeném o tomto úkonu vyplývá, že vlastního jednání se účastnila též žalobkyně včetně svého tehdejšího zástupce, samotnou kontrolní prohlídku však stavební úřad K. provedl bez přítomnosti žalobkyně a jejího zástupce, což bylo v protokolu vysvětleno tím, že *„Stavebníci nesouhlasili s provedením kp za účasti ostatních účastníků řízení.“* Dne 28. 1. 2015 stavební úřad K. vydal rozhodnutí o dodatečném povolení stavby, žalovaný však toto rozhodnutí na základě odvolání žalobkyně svým rozhodnutím ze dne 27. 4. 2015 zrušil. V odůvodnění zrušovacího rozhodnutí žalovaný mj. zmínil, že již zrealizovanou změnou stavby bazénu a skladu došlo k jejímu propojení se stavbou rodinného domu, tudíž přestala existovat jako samostatná stavba a ve skutečnosti se jedná o přístavbu rodinného domu, neboť dle projektové dokumentace jsou rodinný dům s bazénem a skladem technologicky propojeny, přičemž právě neúplnost projektové dokumentace představovala hlavní důvod pro zrušení rozhodnutí o dodatečném povolení.

25. Stavební úřad K. po vrácení věci oznámil účastníkům pokračování v řízení a současně nařídil na 13. 10. 2015 jednání spojené s ohledáním na místě. Z protokolu o průběhu jednání ze dne 13. 10. 2015 vyplývá, že zástupce žalobkyně (t. č. JUDr. T.) v úvodu jednání předložil dopis datovaný předchozím dnem, jímž vznesl námitku podjatosti vůči referentce vedoucí předmětné řízení, námitky do věci samé přislíbil zaslat písemně. Poté, co žalovaný (na základě odvolání žalobkyně) svým rozhodnutím ze dne 4. 1. 2016 potvrdil usnesení starosty města K., že dotyčná referentka stavebního úřadu není podjatá, byly činěny další úkony v řízení o dodatečném povolení stavby. Dne 12. 1. 2016 proběhlo jednání spojené s místním šetřením na pozemku parc. č. x, jehož se osobně zúčastnila i žalobkyně spolu se svým tehdejším zástupcem (viz protokol ze dne 12. 1. 2016, č. j. 137/2016), kteří vznesli požadavek na doložení měření hluku a na kategorizaci dodatečně povolené stavby jako přístavby. V návaznosti na to stavební úřad K. přípisem ze dne 21. 1. 2016 vyzval osoby zúčastněné k doložení výsledků měření hluku ze vzduchotechnické jednotky a stanovil jim k tomu lhůtu 60 dnů. V reakci na tuto výzvu zaslal zástupce osob zúčastněných tehdejšímu zástupci žalobkyně dopis ze dne 8. 2. 2016, v němž jménem osob zúčastněných žádal

žalobkyni o poskytnutí součinnosti spočívající v umožnění krátkodobého vstupu na její pozemek za účelem měření hluku, neboť ta tuto součinnost dosud odmítala, ačkoliv si dosud stěžovala na obtěžování hlukem. Žalobkyně tomuto nevyhověla. Měření hluku proběhlo dne 4. 2. 2016, jeho průběh i výsledky jsou zachyceny v protokolu ze dne 18. 2. 2016 vypracovaném autorizovanou laboratoří A. C. s. r. o. Přípisem ze dne 13. 7. 2016 stavební úřad K. vyzval účastníky k seznámení se s podklady pro rozhodnutí a dne 3. 10. 2016 rozhodl ve věci samé tak, že osobám zúčastněným udělil dodatečné povolení na změnu stavby bazénu a skladu na jejich pozemku parc. č. x – právě toto je prvostupňové rozhodnutí bezprostředně předcházející vydání žalobou napadeného rozhodnutí.

26. Ve výroku prvostupňového rozhodnutí je dodatečně povolovaná stavba specifikována především jako rozšíření objektu bazénu a skladu, jež byly povoleny stavebním povolením z roku 2011, a to směrem k rodinnému domu č. p. x, přičemž část tohoto rozšíření již byla (nepovoleně) dokončena, část spočívající v ozelenění střechy a ve vnitřních úpravách dosud zcela dokončena nebyla. Z odůvodnění dále vyplývá, že stavební úřad K. se vymezil proti poslednímu rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 4. 2015, v němž byla dodatečně povolená stavba označena za přístavbu rodinného domu. Tomuto závěru stavební úřad K. oponoval s odkazem na obsah projektové dokumentace i na výsledky vlastních šetření, z nichž dovodil, že dodatečně povolená stavba provozně ani technologicky se stavbou rodinného domu propojena není, nýbrž tvoří pouze jeho doplňkovou funkci, a proto se jedná pouze o jeho příslušenství a nikoliv o součást. Navíc i účel dodatečně povolované stavby je zcela odlišný. Uvedená kritéria považoval stavební úřad K. za stěžejní pro svou úvahu, že dodatečně povolovaná stavba nemá charakter přístavby, argumentoval přitom závěry rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 72/2006-83, a ze dne 17. 2. 2012, č. j. 5 As 13/2011 – 97. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, v němž primárně rozporovala shora rekapitulovaný závěr stavebního úřadu K. o tom, že dodatečně povolená stavba je stavbou samostatnou, neboť trvala na tom, že v konečném důsledku došlo k povolení přístavby rodinného domu na hranici s jejím pozemkem. Rovněž brojila proti nedostatečnému vypořádání jejích námitek proti rušivým vlivům, zejména nesouhlasila s ozeleněním střechy bazénu, neboť měla za to, že v důsledku toho budou osoby zúčastněné na střechu chodit a nahlížet na do zahrady její nemovitosti, rovněž se obávala rušivých vlivů z provozu bazénové technologie.
27. Odvolání žalobkyně bylo žalobou napadeným rozhodnutím zamítnuto. Žalovaný se ztotožnil s oponentním závěrem stavebního úřadu K. a povaze dodatečně povolené stavby coby stavby samostatné, neboť připustil, že k jejímu propojení se stávající stavbou rodinného domu skutečně nedojde. Naopak korigoval svůj dřívější závěr o dodatečně povolené stavbě coby přístavbě, změnu svého postoje vysvětlil tím, že předtím pouze vyjádřil pochybnosti kvůli rozporu grafické a textové části dokumentace, avšak nyní tyto rozpory shledává za odstraněné. Odvolací námitky brojící proti možným rušivým vlivům žalovaný vypořádal především s poukazem na to, že předmětem dodatečného povolení stavby není její umístění jako takové, neboť to již bylo vyřešeno v rámci stavebního povolení z roku 2011, přičemž narušování soukromí ze strany případné činnosti sousedů (osob zúčastněných) není předmětem řízení.

VII. Posouzení věci krajským soudem

28. Žalobkyně uváděla řadu skutečností, pro které považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (viz zejména bod 4 výše). Žalobkyně však hojně směšuje námitky proti nepřezkoumatelnosti s námitkami proti nesprávným skutkovým či právním závěrům, neboť na mnoha místech své žaloby uvádí tytéž důvody opakovaně, pouze s tím rozdílem, že jednou označuje tytéž závěry správních orgánů za nepřezkoumatelné a jednou za věcně nesprávné (to se týká zejména tvrzení o nedostatečném vypořádání námitek proti procesu dílčího povolování, proti imisím nadlimitních vibrací a proti zásahu do pohody bydlení v důsledku možnosti přechodu na balkon žalobkyně). V situaci, kdy žalobkyně zjevně porozuměla důvodům napadeného rozhodnutí natolik, že se k jejich závěrům vyjadřuje v žalobě a věcně s nimi polemizuje vznášením protiargumentů, zjevně nelze uvažovat o nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018, č. j. 6 As 166/2017-83, dostupný stejně jako všechna zda uváděná soudní rozhodnutí na www.nssoud.cz). Soud zdůrazňuje, že o nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů by se jednalo tehdy, pokud by se správní orgán určitou pro posouzení významnou skutečností vůbec nezabýval, a nikoliv tehdy, pokud by o určité skutečnosti učinil chybný závěr (pak by se mohlo jednat nezákonnost či o jinou vadu řízení), nebo pokud by odůvodnění jeho rozhodnutí bylo pouze argumentačně nepřesvědčivé. Z hlediska uvedených kritérií brojí proti nepřezkoumatelnosti pouze ta část žaloby, ve které je namítáno opomenutí dílčích odvolacích důvodů (k tomu viz body 44, 45 a 47 níže), většina žalobní bodů naopak dle svého obsahu směřuje proti kvalitě skutkových zjištění a právních hodnocení ze strany žalovaného či stavebního úřadu K., kam také soud zacílil rozsah přezkumu napadeného rozhodnutí.

VII. 1 Otázka přístavby

29. Jedním z klíčových sporných bodů je otázka, zda dodatečně povolená stavba má charakter přístavby. Soud musel dát žalobkyni za pravdu, že správní orgány obou stupňů si pojem přístavba nesprávně vyložily a jejich závěr, že dodatečně povolená stavba nemá charakter přístavby, byl mylný (proč tato dílčí vada nakonec nevedla ke zrušení napadeného rozhodnutí, viz níže body 33 až 35).
30. V souvislosti s touto otázkou si nelze nevšimnout poněkud nejednoznačného přístupu správních orgánů obou stupňů, které se na jedné straně velmi striktně vymezily proti pojetí dodatečně povolené stavby jakožto „přístavby“ (zejména vyjádření žalovaného k žalobě vyznívá ve vztahu k této otázce až expresivně), na straně druhé ve svých rozhodnutích identifikovaly dodatečně povolenou stavbu jako „změnu stavby bazénu a skladu“, aniž by výslovně specifikovaly, o jaký druh změny stavby ve smyslu § 2 odst. 5 stavebního zákona se mělo jednat – zda o nástavbu či stavební úpravy (jestliže vyloučily přístavbu). Z kontextu odůvodnění napadeného i prvostupňového rozhodnutí lze nicméně dovodit, že na avizovanou „změnu stavby“ správní orgány obou stupňů zjevně nazíraly jako změnu spočívající ve stavebních úpravách stavby bazénu a skladu, která byla povolena stavebním povolením z roku 2011, byť samotný pojem „stavební úpravy“ nebyl ve výroku explicitně uveden, jakkoli se skloňoval v podmínkách pro dokončení či v projektové dokumentaci.

31. Ustanovení § 2 odst. 5 písm. b) stavebního zákona považuje za přístavbu takovou změnu stavby, při které se stavba půdorysně rozšiřuje a která je vzájemně provozně propojena s dosavadní stavbou. Stejnou definici obsahoval též § 139b odst. 3 písm. b) zákona č. 50/1976, o územním plánování a stavebním řádu (stavební) zákon, účinný do 31. 12. 2006, jehož výkladem se zabýval stavebním úřadem Klecany zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 72/2006-83, který k pojmu „vzájemné provozní propojení“, jež je definičním znakem přístavby, uvedl: *„Vzájemným provozním propojením ve smyslu § 139b odst. 3 písm. b) stavebního zákona je třeba rozumět stav, kdy je přístavba s dosavadní stavbou propojena komunikačně, např. dveřmi, společnou chodbou apod. Účel, ke kterému je přístavba užívána, není pro posouzení vzájemného provozního propojení rozhodující“* (zvýrazněno zdejší soudem). Na tomto místě je ale nutno upozornit na zásadní omyl stavebního úřadu Klecany, který v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí argumentoval částí výše citovaného rozsudku, která však neobsahuje vlastní závěr Nejvyššího správního soudu, ale pouze reprodukuje odůvodnění napadeného rozsudku soudu krajského, se kterým však Nejvyšší správní soud ne zcela souhlasil a naopak se vůči němu vymezil, když konstatoval: *„Krajský soud v této souvislosti doslova uvedl: Stavby jsou... provozně propojeny tehdy, spojuje-li je účel využití k provozování, tedy vykonávání určité činnosti. Rodinný dům je přitom určen k obýváním fyzickými osobami, resp. k rodinnému životu, naproti tomu garáž je určena k umístění automobilu. Uvedený výklad pojmu provozní propojení není správný. V konečném důsledku by totiž vedl ke krajně pochybným závěrům, podle nichž by nebylo možné posoudit jako přístavbu prostory jako prádelny, dílny, kotelny apod. s poukazem na to, že nejsou určeny k bydlení (nýbrž k praní, kutění, topení, ...), a to přestože by byly půdorysním rozšířením rodinného domu a bez ohledu na jejich komunikační propojení s rodinným domem. Nejvyšší správní soud je naproti tomu toho názoru, že rozhodujícím pro posouzení provozní propojenosti staveb není účel jejich využití, nýbrž existence či neexistence jejich komunikačního propojení. Jsou-li stavby (jejich části) jakýmkoli způsobem průchozí (dveřmi, chodbou, přístupem z jedné části stavby na plochu střechu druhé apod.), je dle jeho názoru nutno vycházet z toho, že provozní (funkční) propojení mezi nimi dáno je, a to bez ohledu na to, k jakému účelu ta která z nich slouží. Rovněž argumentaci pomocí terminologie občanského práva považuje Nejvyšší správní soud za nepřijatelnou, neboť otázka, zda je povolovaná stavba součástí či příslušenstvím stavby již existující, je pro posouzení jejího stavebně - právního charakteru zcela bez významu. Jedná se o dvě na sobě zcela nezávislé právní otázky (...)“* (zvýrazněno zdejší soudem). Stavební úřad Klecany si tedy aplikovanou judikaturu vyložil zcela nesprávně, jestliže vycházel z úvahy, že rozhodujícím kritériem pro posouzení, zda určitý stavební záměr má charakter přístavby, je otázka účelu jeho využití a jeho občanskoprávní povaha (nehledě na to, že prvostupňové rozhodnutí zcela chybně odkazovalo na § 540 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, který v době jeho rozhodování již nebyl přes dva roky účinný).
32. Žalovaný v napadeném rozhodnutí na rozdíl od prvostupňového rozhodnutí vycházel pouze z úvahy, že zásadní skutečností je pouze propojení stavební a funkční (viz str. 5 napadeného rozhodnutí), což je úvaha v zásadě správná. Navzdory tomu však žalovaný dochází k nesprávnému závěru, jestliže pouze lakonicky konstatuje, že „ (...) Z doplněných podkladů pak vyplývá, že k propojení stavby s rodinným domem skutečně nedojde, neboť zpevněné plochy mezi stavbami nelze

posoudit jako funkční a stavební propojení těchto staveb“ (viz str. 6 napadeného rozhodnutí). Dle soudu však z avizovaných podkladů plyne přesný opak. Z projektové dokumentace Ing. P. J. [konkrétně z výkresové části D. 1. 1. b) 04 „Ř. a Ř. B“] vyplývá, že dodatečně povolená stavba je tvořena koridorem (chodbu a galerii) vycházejícím z objektu stavby bazénu a skladu směrem k západní zdi rodinného domu č. p. x a těsně na tuto zeď přiléhá. Mezi koncem tohoto koridoru a západní zdí rodinného domu současně umístěna dilatační spára (označeno jako „dilatace“ s nákresem šipky ukazující do místa spoje), tedy je zde stavebně-technické opatření proti případným škodám způsobených zvětšením objemu jedné či druhé stavby v důsledku teplotní roztažnosti. Čili mezi stavbou rodinného domu č. p. x a koridorem ústícím z objektu bazénu je nainstalováno těsnění. To samo o sobě příliš nesouzní se závěrem správních orgánů obou stupňů o tom, že by stavby nebyly stavebně-technicky vůbec propojeny. Jestliže jsou zdi jedné i druhé stavby vzájemně utěsněné dilatační spárou, a navíc mají i společné rozvody vody a elektrické energie, pak stěží může obstát závěr, že by byly vzájemně provozně nezávislé. Argumentace žalovaného, že se o propojení nemůže jednat, protože společné rozvody vody a energií „jsou obvyklé“, nedává v kontextu výše popsaných zjištění příliš smysl. Existenci provozní propojenosti naopak nelze vyloučit jenom proto, že mezi stavbou rodinného domu a koridorem ústícím směrem od bazénu není žádný otvor jako například dveře či okno. Přítomnost vstupního otvoru mezi starým a novým objektem není podmínkou propojenosti, jak se zjevně nesprávně domníval stavební úřad Klecany při odkazu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2012, č. j. 5 As 13/2011-97, který přítomnost otvoru typu dveří označil pouze za znak typický, nikoliv však nezbytný. S ohledem na shora uvedené soud shledal, že dodatečně povolená stavba má charakter přístavby rodinného domu. Nicméně i kdyby nebylo shora popsaného provozního propojení s rodinným domem, tak nelze přehlížet, že dodatečně povolená stavba představuje primárně půdorysné rozšíření stávající stavby bazénu a skladu (povolené stavebním povolením z roku 2011), s nimiž je navíc i společně průchozí (čili je zde i onen „vstupní otvor“), tudíž zde je provozní propojení zcela evidentní. Je s podivem, že otázka přístavby se od počátku posuzovala pouze vůči stavbě rodinného domu č. p. x, ale zcela se ponechávalo stranou, že i bez provozního propojení s tímto rodinným domem došlo k půdorysnému rozšíření a provoznímu propojení na straně sousední stavby povolené stavebním povolením z roku 2011. Dodatečně povolená stavba proto skutečně měla být považována za změnu stavby bazénu a skladu (povolené stavebním povolením z roku 2011) prováděnou formou přístavby [§ 2 odst. 5 písm. b) stavebního zákona] ve směru k rodinnému domu č. p. x.

33. Žalobkyně tedy správně rozpoznala, že žalovaný i stavební úřad K. pochybili, jestliže na dodatečně povolenou stavbu nenahlíželi jako na přístavbu. A jakkoli to může naznačovat důvodnost její žaloby, tak současně nelze zapomínat, že smyslem správního soudnictví je ochrana veřejných subjektivních práv (§ 2 s. ř. s.), proto důvodem pro zrušení správního rozhodnutí není jakékoliv pochybení správního orgánu, ale pouze takové pochybení, kterým v rozporu se zákonem došlo ke zkrácení konkrétních práv fyzické nebo právnické osoby. Proto je nutno se ptát, zda to, že na dodatečně povolenou stavbu nebylo nahlíženo jako na přístavbu, ačkoliv na ni takto nahlíženo být mělo, mohlo samo o sobě reálně zasáhnout do práv žalobkyně. A právě zde soud vidí hlavní slabinu žalobní

argumentace. Nelze si totiž nevšimnout, že dodatečně povolená stavba – jež je skutečně přístavbou – byla provedena v linii mezi dvěma již existujícími stavbami (rodinným domem č. p. x a objektem bazénu a skladu) na pozemku osob zúčastněných, aniž by se jakkoli půdorysně přiblížila k hranici sousedního pozemku žalobkyně. Lapidárně řečeno: Veškerá realizace přístavby proběhla pouze „uvnitř“ pozemku osob zúčastněných. Proto i kdyby bylo pravdou, že osoby zúčastněné budou prostory dodatečně povolené stavbu užívat jako obytné prostory (což žalobkyně značně zdůrazňovala), tak není zřejmé, jak toto samo o sobě může zasáhnout do výkonu vlastnického či jiného užívacího práva na pozemku žalobkyně. Soud znovu zdůrazňuje, smyslem žaloby proti rozhodnutí správního orgánu (§ 65 s. ř. s.) je poskytovat ochranu těm osobám, které byly na svých právech přímo nebo v důsledku takového rozhodnutí skutečně zkráceny, a nikoliv těm, kdo pouze aktivně pátrají po administrativních či jiných odborných pochybeních správních orgánů. V tomto směru soud považuje za nanejvýš pochybné, jak by žalobkyní avizované uplatňování „salámové metody“ spočívající v propojení původně samostatné stavby bazénu s rodinným domem osob zúčastněných mělo samo osobě zasáhnout do jejích subjektivních práv. Soud považuje za podstatné, zda v průběhu povolovacího procesu byly dostatečně vyhodnoceny vlivy stavby na sousední nemovitost ve vlastnictví žalobkyně (§ 129 odst. 2 ve spojení s § 89 odst. 3 a 4 a § 90 stavebního zákona), neboť pouze z těchto hledisek lze uvažovat o zkrácení práv žalobkyně. Z tohoto pohledu tedy mohou mít relevanci toliko námitky brojící proti hluku bazénové techniky a proti obtěžování pohledem (k tomu viz body 37 až 47 níže), nikoliv však námitky brojící proti samotnému spojení stavby rodinného domu se stavbou bazénu, neboť samotné splynutí těchto staveb je ve vztahu k dotčení práv žalobkyně zjevně bez významu.

34. Totéž lze vztáhnout i k námitce žalobkyně brojící proti porušení legitimního očekávání. Argumentuje-li žalobkyně tím, že na samém počátku udělila souhlas ke stavbě zcela odlišné, než která byla následně schválena v rámci dodatečného povolení, pak soud opakuje, že tato žalobkyní tolik vyzdvihovaná „odlišnost“ spočívá v propojení dvou již existujících staveb v rámci sousedního pozemku, ovšem bez současného přiblížení k pozemku jejímu. Z hlediska vlivu na okolí nemá vliv, zda je provozní užívání stavby bazénu a skladu realizováno v rámci objektu propojeného s jiným objektem sloužícím k bydlení, nebo v rámci objektu samostatně odděleného. Jinými slovy: Míra negativního vlivu provozu bazénu a skladu na sousedního vlastníka se zjevně nemůže odvíjet od toho, zda bazén a sklad jsou stavbou samostatnou nebo zda jsou propojeny se stávajícím rodinným domem č. p. x – zvláště když toto propojení ústí směrem od hranice sousedního pozemku.
35. Od výše uvedeného se odvíjí i požadavek na míru přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pokud jde o nedostatek důvodů. I když soud dává žalobkyni zčásti za pravdu, že žalovaný svůj názorový obrat oproti svému rozhodnutí ze dne 27. 4. 2015 (v němž uvažoval o dodatečně povolené stavbě jako o přístavbě a shledal to za důvod pro zrušení rozhodnutí stavebního úřadu) odůvodnil v napadeném rozhodnutí značně nepřesvědčivě až zkratkovitě, tak vzhledem k výše popsané míře dotčení vlastnických či užívacích práv žalobkyně tento nedostatek nemohl vést ke zkrácení jejích práv (v tomto směru lze hovořit spíše o zkrácení práv osob

zúčastněných, na jejichž takřka identický stavební projekt žalovaný dvakrát nahlížel zcela odlišně, aniž by dostatečně vysvětlil proč).

VII. 2 Otázka dotčení vlastnických práv a další námitky

36. Z hlediska reálného dotčení subjektivních práv žalobkyně tak mohly mít význam pouze její námitky brojící proti hluku bazénové techniky a proti možnému narušování soukromí pohledem ze střechy dodatečně povolené stavby. Zde soud musí zčásti korigovat názor osob zúčastněných o možnosti podávat námitky pouze v rozsahu § 114 odst. 1 stavebního zákona, neboť předmětné řízení o dodatečném povolení stavby mělo – s ohledem na charakter přístavby – zčásti nahrazovat i chybějící rozhodnutí o umístění stavby, tudíž žalobkyně mohla v rámci tohoto řízení namítat též dotčení svých vlastnických práv vlivem stavby (§ 129 odst. 2 ve spojení s § 89 odst. 3 stavebního zákona). Soud však vypořádání těchto účastnických námitek žalovaným a stavebním úřadem K. shledal za dostatečné.
37. Soud nesouhlasí se žalobkyní v tom, že by v řízení o dodatečném povolení stavby nebyly vlivy možných vibrací z ventilátoru bazénové techniky dostatečně zjištěny. Stavební úřad K. si již v průběhu předchozího řízení probíhajícího v roce 2014 vyžádal předložení podkladu k vyhodnocení možných dopadů hluku ze vzduchotechnické jednotky bazénu na veřejné zdraví, přičemž výstupem tohoto požadavku bylo vydání závazného stanoviska KHS ze dne 4. 8. 2014. Tím stavební úřad naplnil požadavek plynoucí z § 86 odst. 2 písm. b) ve spojení s § 129 odst. 2 stavebního zákona a § 77 zákona o ochraně veřejného zdraví. Závazné stanovisko KHS ze dne 4. 8. 2014 přitom jednoznačně uvádí, že s provozem bazénové vzduchotechniky vyslovuje souhlas a že předložení výsledků měření bude požadovat až v rámci kolaudace. Z hlediska veřejnoprávních předpisů tudíž neplynul žádný požadavek na předložení výsledků měření hladin hluku ještě ve fázi řízení o dodatečném povolení stavby (potažmo před vydáním prvostupňového rozhodnutí). Proto jestliže stavební úřad K. svým přípisem ze dne 21. 1. 2016 vyzval osoby zúčastněné k doložení výsledků měření hluku ze vzduchotechnické jednotky, lze tuto výzvu dle jejího obsahu hodnotit jako požadavek na předložení důkazu ve smyslu § 89 odst. 6 ve spojení s § 129 odst. 2 stavebního zákona, tzn. důkazu sloužícího k posouzení námitky občanskoprávní povahy (tj. námitky žalobkyně proti imisím hluku), ke které mezi účastníky řízení o dodatečném povolení stavby (tj. mezi žalobkyní a osobami zúčastněnými) nedošlo k dohodě. Osobami zúčastněnými předložený protokol společnosti A. C. s. r. o. ze dne 18. 2. 2016 je proto nutno považovat toliko za důkaz nezbytný k tomu, aby si stavební úřad Klecany mohl učinit relevantní úsudek o účastnické námitce občanskoprávního charakteru. V kontextu uvedeného nicméně nelze přijmout závěr, že by v průběhu řízení o dodatečném povolení stavby nebyly činěny dostatečné kroky k objasnění otázky vlivu vibrací z ventilátoru bazénové techniky na sousední nemovitost.
38. Z obsahu protokolu A. C. s. r. o. ze dne 18. 2. 2016 vyplývá, že byt byl jeden z měřících bodů situován do místa nacházejícího se na stavbě umístěné na pozemku žalobkyně parc. č. x (viz str. 9 tohoto protokolu), tak to nic nemění na tom, že samotné mikrofony a zvuková čidla, jimiž byly vlivy na daný měřící bod ověřovány, byla během měření umisťována výhradně na pozemku osob zúčastněných při hranici s pozemkem žalobkyně (viz popisy umístění mikrofону str. 2 a fotodokumentace na str. 12), tedy nikoliv přímo na pozemku žalobkyně,

resp. na střeše stavby na tomto pozemku umístěné. Námitky žalobkyně, že došlo k neoprávněnému vstupu cizích osob na její pozemek a k umístění měřicího zařízení na střechu jejího domu, tudíž zůstávají pouze v rovině nepodložených tvrzení, která nemají v avizovaném protokolu o měření oporu a nijak z něj nevyplývají. Nic nenasvědčuje tomu, že by předmětný protokol byl nezákonně získaným důkazem. Naopak si nelze nevšimnout, že žalobkyně se na straně jedné usilovně dožadovala prokázání vlivu hlukových vibrací na okolí, na straně druhé jakémukoliv pokusu o toto prokázání zjevně bránila, když odmítla poměrně vstřícnou prosbu zástupce osob zúčastněných o umožnění vstupu na její pozemek za účelem měření (viz jeho dopis ze dne 8. 2. 2016). Je samozřejmě výsostným právem žalobkyně, koho vpustí na svůj pozemek, nicméně jestliže žalobkyně takto odmítla vpustit osoby provádějící měření hluku a následně průběh tohoto měření zpochybňovala pro jeho nepřesnost, pak soudu není zřejmé, jak jinak si žalobkyně představuje reálné ověření míry hlukových vlivů či případné existence hlukových imisí vůči její nemovitosti.

39. Namítala-li žalobkyně, že se předmětné měření nezabývá započtením korekce pro tónovou složku dle § 2 písm. b) ve spojení s § 12 odst. 3 prováděcího nařízení k limitům hluku, pak soud konstatuje, že to není pravdou. V části 9 na straně 4 protokolu A. C. s. r. o. ze dne 18. 2. 2016 zpracovatelé citují právní úpravu § 12 prováděcího nařízení k limitům hluku, následně odkazují na relevantní ustanovení z přílohy č. 3 části A tohoto prováděcího nařízení vymezující korekce pro stanovení hygienických limitů hluku v chráněných venkovních prostorech staveb a v chráněném venkovním prostoru (což je i případ umístění zařízení vzduchotechniky bazénu do interiéru stavby), v návaznosti na to uvádí výsledné hodnoty 50 dB pro 8 souvislých a na sebe navazujících nejhlučnějších hodin v denní době a 40 dB pro jednu nejhlučnější hodinu v době noční, načež konstatují, že „(...) *V naměřených hodnotách nebyla zjištěna tónová složka (ověřeno třetinooktávovou analýzou), korekce na tónovou složku tedy není ve výsledných hygienických limitech zahrnuta*“ (zvýraznění textu doplněno soudem). Z uvedeného vyplývá, že zpracovatel protokolu se započtením korekcí tónové složky zabýval, ale protože při měření zjistil, že tónová složka přítomna není, tak ji logicky do výsledných limitů nemohl zahrnout a neprováděl v tomto směru příslušnou korekci. Námitka žalobkyně brojící proti opomenutí korekce tónové složky je tudíž naprosto lichá.
40. Podobně nedůvodná je i související námitka, že měření bylo prováděno pouze po dobu 1,5 hodiny. Ve druhém odstavci na straně 8 protokolu Akustického Centra s. r. o. ze dne 18. 2. 2016 zpracovatel popisuje, že měření hluku bylo provedeno v době, kdy poklesl hluk z jiných nesledovaných zdrojů na dostatečně nízké hodnoty, přičemž měření probíhalo po dobu, která reprezentativním způsobem odpovídá typu měřeného zařízení. V předchozím odstavci zdůrazňuje, že měření bylo provedeno v hlukově nejvýznamnějším místě, jehož umístění plně pokrývá požadavky platné metodiky na ověření hygienických limitů a požadavky na fyzikální proveditelnost měření. Použitou metodiku a odkazy na příslušné technické normy zpracovatel shrnuje na str. 3, v průběhu vlastního měření pak odkazoval zejména na Metodický návod Ministerstva zdravotnictví pro hodnocení hluku chráněném venkovním prostoru staveb ze dne 1. 11. 2010, č. j. 62545/2010-OVZ-32 (veřejně dostupný např. na <http://hluk.nrl.cz/Content/files/Metodicke-navody/Metodicky-navod-nrl.pdf>), který však nestanoví striktní požadavek na

dobu trvání měření (srov. zejm. 3.4.2 zmiňovaného metodického návodu). S ohledem na uvedené soud konstatuje, že zpracovatel předmětného protokolu dostatečně jasně vysvětlil časové okolnosti měření, jakož i to, že postupoval podle metody příslušných technických norem, čímž naplnil požadavek § 20 prováděcího nařízení k limitům hluku. Proto není zřejmé, z čeho žalobkyně dovozuje, že doba měření po dobu 1,5 hodiny by měla být nedostatečná. Měla-li žalobkyně na mysli, že určující ukazatel pro hladinu hluku v denní době se stanoví pro 8 souvislých a na sebe navazujících nejhlučnějších hodin (srov. § 12 odst. 1 prováděcí nařízení k limitům hluku), pak zde uváděným údajem o osmi hodinách rozhodně není myšlen čas věnovaný měření, nýbrž časový interval, k němuž je třeba výsledky měření vztáhnout (přepočíst). Tvzení o nedostatečné době měření lze tedy hodnotit toliko jako subjektivní představu žalobkyně, která nemá podklad v právní úpravě.

41. Soud znovu zdůrazňuje, že pro účely řízení o dodatečném povolení stavby je třeba protokol A. C. s. r. o. ze dne 18. 2. 2016 hodnotit toliko jako důkaz pro zodpovězení námitky občanskoprávní povahy ve smyslu § 89 odst. 6 ve spojení s § 129 odst. 2 stavebního zákona, a nikoliv jako splnění požadavku dotčeného orgánu, neboť závazné stanovisko KHS ze dne 4. 8. 2014 požadovalo předložit posudek až ve fázi kolaudace (čímž samozřejmě není vyloučeno, že týž protokol může být použit i později v souvislosti oznámením o užívání stavby).
42. Za důvodný soud neshledal ani žalobkyní namítaný rozpor s podmínkami stavebního povolení z roku 2011, k němuž mělo dle žalobkyně dojít tím, že strojovna vzduchotechniky bazénu byla umístěna do prostoru suterénu, ačkoliv stavební povolení z roku 2011 podmiňovalo toto umístění do jihovýchodního rohu rodinného domu č. p. 650. Je sice pravdou, že stavebním povolením stanovené podmínky pro provedení či případné užívání stavby (§ 115 odst. 1 stavebního zákona) jsou závazné pro účastníky a pro všechny správní orgány (§ 73 odst. 6 správního řádu), nicméně současně je třeba vzít v potaz, že řízení o dodatečném povolení stavby za určitých okolností umožňuje původně stanovené podmínky prolomit. To platí právě v těch případech, kdy předmětem dodatečného povolení jsou provedené změny již existující stavby, kdy dodatečně povolené změny je třeba reflektovat ve vztahu ke stavbě jako celku, a tedy v tomto směru případně i upravit stávající podmínky pro dokončení a užívání stavby. Proto stanoví-li prvostupňové rozhodnutí podmínku umístění odlišně od stavebního povolení z roku 2011, pak se nejedná o žádný nezákonný rozpor. V této souvislosti lze poukázat na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2017, č. j. 1 As 200/2017 – 58, který uvedl: *„Nelze se pak domnívat, že nedodržení některé z dílčích podmínek stanovených ve stavebním povolení (a to ať již ve stavebním povolení řádném či dodatečném) vede k nutnosti stavbu odstranit. Takový postup by byl přehnaně tvrdý, neúčelný a rovněž veskrze nepraktický, neboť není ničím výjimečným, že v průběhu realizace stavby dojde k dílčím odchylkám od původního stavebního záměru. Samotnému zahájení procedury dodatečného povolení provedených změn tedy nic nebrání a naopak nachází plnou oporu v zákoně. To však pochopitelně neznamená, že by bylo možno realizované změny povolit bez dalšího. Správní orgán je v řízení o dodatečném povolení změn stavby povinen dbát na splnění zákonem stanovených podmínek. Pokud je však zjištěno, že i při zachování provedených změn, které jsou v rozporu s dřívějším stavebním povolením, splňuje stavba požadavky stanovené*

právními předpisy, jejímu povolení nic nebrání.“ V citované části zmiňovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu se sice řešila otázka možnosti zahájení dodatečného povolení stavby ještě před zahájením řízení o jejím odstranění, nicméně nosné závěry v něm vyjádřené nepochybně dávají kladnou odpověď i na otázku žalobkyně, zda je přípustné podmínky dodatečného stavebního povolení stanovit odlišně oproti původnímu stavebnímu povolení. Vzhledem ke zjištěným vlivům hluku ze vzduchotechnického zařízení na okolí (viz body 37 až 41 výše) přitom nelze změnu umístění tohoto zařízení v rámci interiéru stavby bez dalšího považovat za porušení zákonem stanovených podmínek. V této souvislosti si ostatně nelze nevšimnout, že ve vztahu k míře obtěžování hlukem vyznívá změna podmínky pro umístění strojovny v porovnání s podmínkou stavebního povolení z roku 2011 pro žalobkyni spíše příznivěji, neboť směrem k její nemovitosti by se zvukové vlny pravděpodobně šířily snadněji z prostoru rohu rodinného domu č. p. x (který je situován zhruba ve stejné terénní výši jako dům na jejím pozemku) nežli z prostoru suterénu nacházejícího se pod úrovní okolního terénu.

43. Skutečnost, že se žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí explicitně nevyjádřil k výše namítanému „rozporu“ dodatečného a původního stavebního povolení, nečiní jeho rozhodnutí nepřezkoumatelným, neboť podrobná reakce na tuto dílčí námitku by nemohla vést k odlišnému znění výroku napadeného rozhodnutí (srov. závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2005, č. j. 6 Ads 57/2004-59). Žalovaný v souvislosti s namítaným umístěním vzduchotechniky řešil především možnost dotčení sousedních pozemků hlukem, k čemuž odkázal na výsledky měření předloženého osobami zúčastněnými (viz výše body 37 a 41), což je z hlediska ověření reálného dotčení práv vlastníka sousedního pozemku vlivem provozu dodatečně povolené stavby mnohem významnější.
44. Namítala-li žalobkyně, že žalovaný nechal zcela bez povšimnutí její námitku ohledně imisí zápachů z bazénové chemie a snížení tržní ceny nemovitosti, pak se soud ztotožňuje s názorem osob zúčastněných, že jde o otázky nesouvisející s předmětem řízení o dodatečném povolení stavby. V tomto řízení se skutečně neřeší umístění samotného bazénu a skladu, neboť toto již bylo uzavřeno v rámci stavebního povolení z roku 2011 (jehož zákonnost soud nyní již nemůže přezkoumávat). Otázka vlastního provozního užívání bazénu, s nímž je spojeno užívání bazénové chemie a jež by se případně mohlo odrazit i na ocenění nemovitosti, tak nespadá pod předmět řízení o dodatečném povolení stavby. Zde lze odkázat na argumentaci v předchozím odstavci, že výslovné nevyjádření se žalovaného k těmto námitkám samo osobě nezakládá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť ani případné podrobné vypořádání těchto námitek by zjevně nemohlo vést k odlišnému výroku napadeného rozhodnutí (opět viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2005, č. j. 6 Ads 57/2004 – 59).
45. K námitce možného obtěžování pohledem soud považuje za vhodné zdůraznit zásadní odlišnost mezi závaznými podmínkami stanovenými rozhodnutím správního orgánu a mezi jejich následným dodržováním fyzickými či právníckými osobami. Pokud tedy žalobkyně opakovaně zdůrazňovala, že osoby zúčastněné nedodrží podmínky stanovené v jednotlivých rozhodnutích (lhostejno zda jde o napadené rozhodnutí ve spojení s rozhodnutím prvního stupně, stavební povolení z roku 2011 či jiné dřívější rozhodnutí), pak toto vůbec nic nevypovídá o

zákonnosti těchto rozhodnutí. To má význam zvláště k namítanému obtěžování pohledem. Soud konstatuje, že není v moci správních orgánů dopředu ovlivnit, zda vlastníci či jiní uživatelé dodrží všechny závazné podmínky vydaných rozhodnutí, ani zda budou určitou stavbu užívat přesně v souladu s jejím účelem či nikoliv, ani zda se náhodou nedopustí některého z přestupků dle § 178 stavebního zákona nebo zásahu do něčích osobnostních práv. Žalovaný proto v napadeném rozhodnutí správně poznamenal, že i v případě střechy, která nebyla primárně projektována jako pochozí, není možno dopředu zcela vyloučit, že na ni její uživatel (vlastník domu) v budoucnu vstoupí například za pomoci přístavení žebříku či z okna. Soud souhlasí s žalovaným, že z hlediska vyhodnocení budoucích vlivů na okolí je stěžejní, jak je střecha koncipována v projektové dokumentaci, proto nepočítá-li projektová dokumentace se zřízením bezpečnostního prvku či přímého vstupu, pak takto projektovaná střecha nepochybně není koncipována k tomu, aby na ni uživatel domu trvale či dlouhodobě pobýval. Opačný závěr rozhodně nelze dovozovat jen ze skutečnosti, že zvolená střešní krytina obsahuje rostlinnou zeleň. Případnou údržbu této zeleně rozhodně nelze považovat za užívání ve smyslu dlouhodobého pobývání na střeše, neboť občasnou údržbu vyžadují i střechy s jinými typy krytiny. Soud navíc považuje za obecně známou skutečnost (notorietu), že zezeň zasazovaná do střešních krytin zpravidla nevyžaduje tak častou péči (hnojení, zalévání, zastřihávání) jako je tomu u zahradních či pokojových rostlin, čemuž ostatně nasvědčuje i označení krytiny „mechy rozchodníky“ v projektové dokumentaci Ing. P. J.. Toto zjištění koresponduje s tvrzením osob zúčastněných, že zezeň na střeše je bezúdržbová. To, zda osoby zúčastněné či jiní uživatelé stavby budou střechu užívat i jinému než k projektovanému účelu (například že se na ni budou trvale pohybovat a přitom nahlížet do zahrad sousedů), již skutečně není možno v rámci řízení o dodatečném povolení stavby předjímat. Ochrany proti takovému případnému porušujícímu jednání soukromých osob je třeba se domáhat prostřednictvím občanskoprávní žaloby podle § 1013 odst. 1 či § 86 ve spojení s § 2951 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku. Soud rovněž souhlasí s názorem žalovaného, že stavba bazénu a skladu (z nichž směrem k rodinnému domu č. p x ústí dodatečně povolená stavba) osobám zúčastněným v pohledu do zahrady žalobkyně spíše cloní, neboť bez její existence by mezi rodinným domem osob zúčastněných a zahradou žalobkyně nestála žádná větší překážka a riziko možného obtěžování pohledem by bylo logicky vyšší. Soud dále vyslovuje určité pochybnosti, nakolik jde žalobkyni skutečně o ochranu jejího soukromí před obtěžováním pohledem, neboť zejména její tvrzení „...neboť nová stavba má střechu nad její zahradou s výborným rozhledem i po sousedních zahradách, kdežto žalobkyně ani ostatní sousedé do zahrady osob zúčastněných nevidí.“ (viz str. 8 žaloby) naznačuje, jakoby se žalobkyně spíše než zachování soukromí dožadovala nastolení majetkové rovnosti s osobami zúčastněnými.

46. Výše uvedené lze do značné míry vztáhnout i k žalobkyní obávanému průniku osob ze střechy bazénu na její balkon. Ani v tomto směru správní orgány nemohou ovlivnit a předvídat veškerá možná chování uživatelů sousední nemovitosti. Navíc případný průnik na nemovitost žalobkyně čistě z úseku zahrnujícího dodatečně povolenou stavbu (úsek přístavby) není myslitelný, neboť mezi dodatečně povolenou stavbou a hranicí pozemků žalobkyně a osob zúčastněných stojí stavba

bazénu a skladu povolená stavebním povolením z roku 2011, která předmětem dodatečného povolení nebyla. Z tohoto důvodu šlo tedy opět o námitku věcně nesouvisející, a tedy ani její výslovné vypořádání by zjevně nevedlo k jinému výroku rozhodnutí (viz opět body 43 a 44 výše).

47. Soud neshledal za důvodnou ani námitku o nemožnosti účastnit se místního šetření nařízeného na 27. 11. 2014. Jak bylo popsáno výše v rámci reprodukce skutkových zjištění (viz bod 24 až 25), předmětné místní šetření (v protokole ze dne 27. 11. 2014 označeno jako kontrolní prohlídka) proběhlo v úseku řízení, po němž následovalo vydání meritorního rozhodnutí stavebního úřadu K. ze dne 28. 1. 2015, které bylo následně zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 27. 4. 2015, a teprve z následujícího nového řízení probíhajícího v letech 2015 až 2016 vzešlo napadené rozhodnutí. V tomto novém řízení byli účastníci přípisem ze dne 14. 9. 2015 přizváni k ústnímu jednání na den 13. 10. 2015 spojeném s ohledáním na místě. Tento úkon svědčí o tom, že stavební úřad K. zamýšlel konat nové místní šetření s přítomností všech účastníků. Předmětný přípis obsahující pozvánku k jednání spojeného s ohledáním na místě byl zaslán i tehdejšímu zástupci žalobkyně (JUDr. T.), který se jednání spojeného s ohledáním zúčastnil, nicméně svou přítomnost využil pouze k předložení písemnosti obsahující námitku podjatosti. Z protokolu ze dne 13. 10. 2015 nevyplývá, že by tehdejší zástupce žalobkyně namítal nemožnost být přítomen ohledání, naopak námitky žalobkyně přislíbil zaslat dodatečně. Takovéto počínání dle soudu nenavědčuje tomu, že by žalobkyně (potažmo její tehdejší zástupce, za jehož volbu však žalobkyně byla odpovědná) měla skutečný zájem na ověření faktického stavu stavby, ale spíše zájem na prodlužování řízení. Další místní šetření na pozemku osob zúčastněných parc. č. x v k. ú. R. proběhlo dne 12. 1. 2016, jehož se žalobkyně i její tehdejší zmocněnec již osobně zúčastnili, jak dokládá protokol ze dne 12. 1. 2016, č. j. 137/2016. Minimálně účast na šetření konaném dne 12. 1. 2016 soud považuje za zcela dostatečné zhojení namítané nemožnosti osobně se zúčastnit místního šetření dřívějšího, a proto nelze souhlasit, že by žalobkyně neměla prostor být přítomna u prováděného dokazování a že by v tomto směru byla zkrácena na svých právech. S přihlédnutím k povaze procesních úkonů z let 2015 a 2016 se naopak žalobní námitka nepřítomnosti u místního šetření dne 27. 11. 2014 jeví spíše jako účelová, jak správně naznačily osoby zúčastněné ve svém vyjádření.
48. Soud však musí zčásti korigovat názor žalovaného ohledně aplikace ustanovení § 172 stavebního zákona. Soudní praxe toto ustanovení vyložila tak, že byť upravuje výhradně pouze podmínky vstupu oprávněných úředních osob na pozemky a do staveb, tak současně nevylučuje účastníky řízení z možnosti být přítomni ohledání na místě samém (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2014, č. j. 2 As 69/2014-57, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 2. 2014, č. j. 57 A 9/2013-66). To neplatí jen v řízeních podle stavebního zákona, ale též obecně i v jiných správních řízeních, neboť i ustanovení § 54 správního řádu umožňuje, aby správní orgán uložil vlastníkovvi nebo uživateli věci povinnost strpět její ohledání. Při těchto úkonech je samozřejmě nutno postupovat přiměřeně a účastníkům umožnit přístup jen v rozsahu nezbytně nutném, nikoliv tedy například do prostor užívaných jako obydlí. V nyní posuzované věci, kdy smyslem místního šetření bylo zjistit, zda provedení stavby bylo v souladu s projektovou dokumentací, tedy zcela postačovala přítomnost

žalobkyně (či jejího zástupce) na venkovních prostorách pozemku osob zúčastněných bez nutnosti vstupovat do prostor vnitřních. Dle soudu se však tomuto požadavku dostalo minimálně při šetření konaném v rámci jednání dne 12. 1. 2016. Samotná argumentace chybným výkladem § 172 stavebního zákona obsažená v odůvodnění napadeného rozhodnutí proto nemohla vést k reálnému vyloučení účasti žalobkyně na provedeném dokazování.

VII. Závěr a náklady řízení

49. Vzhledem k výše uvedenému soud uzavírá, že byť žalobkyně správně rozpoznala, že správní orgány obou stupňů pochybily, jestliže nepovažovaly dodatečně povolenou stavbu za přístavbu rodinného domu osob zúčastněných, tak zároveň toto odhalené pochybení samo o sobě nepředstavovalo zkrácení jejích veřejných subjektivních práv. Přístavba totiž proběhla uvnitř pozemku osob zúčastněných a její případné užívání k bydlení nepředstavuje pro vlastníky či jiné uživatele sousedních pozemků žádné omezení. Zásah do veřejných subjektivních práv žalobkyně byl v souvislosti s dodatečně povolenou stavbou myslitelný leda v rozsahu namítaných imisí hluku a obtěžování pohledem, tyto otázky však soud shledal v rámci řízení o dodatečném povolení stavby a navazujícího řízení odvolacího vypořádány dostatečně. V rozsahu řízení vedoucího k vydání napadeného rozhodnutí soud neshledal ani jinou vadu, která by vedla ke zkrácení práv žalobkyně. Proto žalobu zamítl jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
50. Ačkoliv soud žalobu zamítl, tak to určitě neznamená, že by postup správních orgánů v dané věci bylo možno označit za bezchybný. Zejména ve fázi řízení v období let 2012 až 2015 byl jejich postup značně nesystematický, kdy správní orgány zjevně tápaly, jak vůbec pojmout žádost osob zúčastněných a jaká všechna řízení byla v běhu. Odůvodnění rozhodnutí žalovaného, kterými v letech 2012 až 2015 byla rušena jednotlivá rozhodnutí stavebních úřadů (nejprve R. a poté K.), byla argumentačně velmi nepřesvědčivá, zvláště rušil-li žalovaný některá předchozí rozhodnutí pouze pro nedostatečné odůvodnění, ačkoliv z pozice odvolacího orgánu mohl tyto nedostatky leckdy i sám zhojit a namísto zrušení rozhodnout o změně [§ 90 písm. c) správního řádu]. Zvláště nepřesvědčivě působil názorový obrat žalovaného z hlediska hodnocení dodatečně povolené stavby coby přístavby, který zaujal v napadeném rozhodnutí oproti svému dřívějšímu rozhodnutí ze dne 27. 4. 2015. Ve světle této zásadní změny právního názoru na straně žalovaného vyznívá zcela neadekvátně míra expresivnosti obsažená v jeho vyjádření k žalobě, zejména v částech, kde žalovaný vymezuje vůči názoru žalobkyně o charakteru přístavby. Jakkoli soud chápe složitost sousedských vztahů žalobkyně a osob zúčastněných a ani nerozporuje určitou míru obstrukcí na straně žalobkyně, tak to nemění nic na tom, že úřední osoby by neměly rezignovat na snahu o profesionální přístup a neměly by se uchylovat k emočně zabarvenému způsobu vyjadřování.
51. O nákladech řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť nebyla procesně úspěšná. Procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly.
52. O nákladech osob zúčastněných na řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 5 věty první s. ř. s., neboť soud ani jedné z osob zúčastněných neuložil plnění žádné povinnosti, v jejíž souvislosti by jim vznikly nějaké náklady.

Poučení:

Proti tomuto usnesení lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 20. dubna 2020

JUDr. Věra ŠIMŮNKOVÁ
předsedkyně senátu